

משמר המשטרה על הנחת אבן-פינה לבריכת בירושלים
טרחה לבטלה

בנין אימקא, או לבריכת מלון הנשיא ה' יקרה. עשירים פחות אירגנו נסיעות משו" תפ"ת למרכזי הרחצה בשפלה, ודלפונים סתם נאלצו להסתפק בימי החמסין במקלחת. הראשון שהבין לאיזו הצלחה מסחרית עלולה לזכות בריכת שחיה בבירה היה חיים שיף, בעל מלון הנשיא. הוא קנה מידי קבוצת חיילים משוחררים את מגרש הלונה-פארק העובר, התכונן להקים בו בעזרת הקבלן שמריהו סטולר, בונה בריכת תלאביב, ובעליהן ז' רזיס, מרכז שעשועים ובריכת-שחיה בעלת מימדים אולימפיים. שיף לא נרתע מפני האיום שהרבנות תסיר את ההכשר ממלוגו, התכונן לקיים את טכס הנחת אבן-פינה בחסות משטרת המשטרה, לאחר שאלמונים הבטיחו לו טל-פנית מכות נאמנות.

מארב מתוכנן. פחות אמיצים היו האורחים שהוזמנו לטכס, ובראשם ראש העיר בעצמו. רבים נרתעו מלבוא לטכס. בסעה שכמה עשרות אנשים נלמו קוינאק, מילאו כרסם בעוגות התקשיבו לנאומי ז"ל ברכה המשמחים מותק הרמקול על פני המגרש הריק עדיין, יצאו נטורי קרתא להפגנה. בראשם צעד הרב עמרם בלוי, חברו קולפאק ומלחה קהל תלמידים בוערים באש המלחמה הקדושה. ההפתעה באה ממקום בלתי-צפוי. נטורי קרתא שיצפו לפגוש את משמרות השוטרים ליד מקום הטכס, הופתעו על-ידי מארב מתוכנן.

ליד תחנת הרכבת, מול הרציון, מרחק הגון לפני מקום הטכס, עמדו כמה משאיות ומשמר שוטרים. בטרם הספיקו המפגינים להבין מה קורה בדיוק, מצאו את עצמם דחוסים בתוך משאיות ומובלים לכלא. חיליו של חוסין, היושבים על חומת העיר העתיקה, פקחו עינים תמהות למראה ענן פתקאות לבנות שהתפוררו ברוח וליה את המשאיות. הכרוזים התריעו בחריטות נגד "המוימה השפלה להפיק רוחים מגירוי ה' יצרים והסתת הממונים לזימה רחמנא לידלן". בתצר מטה המשטרה ציפה לעצורים חדרם הקבוע. שוטרי הבירה, הרגילים להפגנות נטורי קרתא, פיתחו במשך הזמן יחסים ידידותיים, משפחתיים-כמעט עם עציריהם. הרב בלוי, חבוק בנימוס על-ידי ס.מ.מ. דוד וילק, מפקד נפת הבירה, הובל אחר כבוד לחקירה, בה הצהיר כרגיל שאין הוא מכיר בשלטון הציוני המאפשר שעדריות כמו רחצה משותפת בתחומיו.

התיישבות

סעיף 11

ברוך צ'פאני אינו עולה רגילו, אין הוא גם חקלאי רגיל. יליד עיראק בן ה-32 נולד, חי וגדל כחקלאי. על כן, כאשר הוצתה אותו הסוכנות למושב יגל, ליד לוד, הותח התנהגותו כלפי מוסדות ההתיישבות שונה מזו של יתר החקלאים העולים.

הוא ידע תמיד לעמוד על שלו, התגנש לא ספג עם מרדכי עזריאלי, מרכז האזור מטעם הסוכנות. בין השאר התגנשו השניים, כאשר ביקש צ'פאני להכניס למושב את שני אחיו, עזריאלי, שלא שש לקראת חיזוק מעמדו האישי של צ'פאני במושב, התנגד. האיכר העיקש כינס את תושבי המושב, העביר החלטה לקבלת אחיו כמתישבים. הייתה זו פגיעה רצינית במרססידה של המרכז האזורי. הוא החליט כי הגיעה השעה לסלק אחת ולתמיד את השבונו עם צ'פאני. **התימה בלי קריאה.** בין עשרות (תמסך בעמוד 12)

במדינה

(תמסך מסוד 6)

נעשו תשובותיו של נאש כה מבריקות, עד שכל מלה הפכה צליל וכל משפט נשמע כסימפוגיה. כאשר נשאל, בין היתר, על התנהגות המשטרה כפרשת אלי תבור, ה' שיב: "המשטרה איננה קבלנית. פשעים יותר חמורים עדיין לא נתגלו מבצעהם. אינני יכול לומר שנפענח את התעלומה עד חגיגות העשור דוקא. כי גם הרוצח מקולנוע צפון עדיין מסתובב חופשי בינינו." בריכוז פרטי עם כתב העוטם הזה גילה נאש כי נשאר עמו עור הברקות. על השאלה מרוע לא תבעה המשטרה את ה' קצין זינגר לרדף על עדות שקר בבית המשפט, אלא שאורח עשה זאת באופן פרטי, השיב: "מה זה חשוב מי הבקיע את השער, העיקר שהיה גול." סיים נאש את הויכוח: "לא איכפת לי אם קוראים לי בעתון נאשקין או שקרנאש", ופרץ בצחוק טוב-לב.

מדיניות

הר העצה הרעה

אלו הופיע ראש-חזיר בקדשה-הקדשים, לא יכלה התדהמה להיות גדולה יותר מאשר זו שתקפה השבוע את צמרת ישראל. כי הדבר הקדוש ביותר במדינה הוא הידיות עם צרפת. אין היא בישראל טכסיס פוליטי חולף. היא דבר-שבאמונה, שהצלחתם האישית של דויד בן-גוריון, שמעון סרס ומשה דיין תלויה בו. השבוע בעט האליל בכהניו. באיום הרים הנציג הצרפתי את דו נגד ישראל. **מקלות לחליפין.** פרשני ישראל מיהרו לטהר את השרת. הם נטו להסביר כי ההצעה הצרפתית — נגד נטיעת עצים בחלק הישראלי של הר ארמון-הנציב — אינה חשובה ואינה רצינית, שישראל לא התנגדה לה. אולם ההצעה עצמה גשאה רשמה כמפנה ביחסי האומות.

אנשים פקודי-עניינים ניבאו מפנה זה מ' ראשי. כי בניגוד לנאיביות המדינית של ביני ומרעיו, הצרפתים הם עם בעל גישה צוננת מאד למדיניות. לפני שנה וחצי הח' ליטו להסיל את כל כוחם נגד גמאל עבד אל-נאצר, מפני שהנשיא המצרי היה אז הפטרון העליון של מורדי אלגיריה. בחפ' שם מקל להכות בו את המצרי, נתקלו בישראל. כך נולד מיכצ'סיני. המפנה אינו נובע רק מכשלון המיבצע, שהוכיח לצרפתים כי דרך זו לא היתה כדאית. הוא התחיל באלגיריה עצמה. נשיא מרחבי אחר, חביב בורגיבה, הפך את עצמו לפטרון המורדים, סילק את גמאל עבד אל-נאצר כמעט מכל השפעה באלגיריה הלוחמת. מטה המרד האלגירי עבר מקאהיר לסוויס. עתה חיפשו הצרפתים מקל להכות בו את בורגיבה. לא היה מקל טוב מגמאל עבד אל-נאצר עצמו. הם החלו ברמזי-אהבה לעבר קאהיר, וכו' לתשומת-לב חיובית מצד גמאל. ומי שמוחו מתטמם בקאהיר, לבו מצטנן בתל-אביב.

כך קרה שכאותו שבוע בו הופיעה מ' לחת פרלמנטרית רבת-שמות בתל-אביב ו' זכתה למיטב הכבוד והפאר, כבר ירדה ישראל למקום משני בבורסה המדינית ה' מאריטאית. ההצבעה בקשר להר ארמון-הנציב, הנקרא כפי הנוצרים, הר העצה הרעה, רק הוכיחה עד כמה היתה תמימה עצתם של היועצים שביקשו להשפיע את כל מדיניותה של ישראל על צרפת.

חרב במחשן. אולם במדיניות, כמו באהבה, אין רע בלי טוב. כשהחל גמאל לרקוד עם הכלה הצרפתית ואחותיה ה' בריטית והאמריקאית, לא מצא הדבר חן בעיני הגברת הסובייטית. עתה חיפשה זו דרך לרמוז למצרי הגמיש שמוטב לו להיזהר, הדרך הבדוקה: רמזים ראשונים על ה' קרבות סובייטית לישראל.

הצד האופייני לכל המישחק הזה היה כי ישראל היתה בחזקת חפץ נטול רצון עצמי, חרב שהוצאה מן המחשן והחוזרה אליו כאחת נפשן של הממשלות הזרות. היה זה מצב טבעי למדינה אשר ממשלתה היא חסרת כל דרך מדינית משלה.

ירושלים

הפרד ומבול

(אחא)

רודפי צעע פללים יחד עם העיר הציונית עמדו לטמא ולשרוף את ירושלים ו' ב' נותם בתוכה בריכת שחי תרבותית.

• בין השאר: תצפית העולם הזה (1060)

מדי שבוע ומביא לו כל מיני הפציה. גם אנתנו וכינו לכתוב איגרת הכיתה, ואף קיבלנו איגרת מהבית שהעלתה את המוראל שלנו לשחקים. רק עכשיו נתברר לי שמתוך ארבעת המכתבים ששלחתי הביתה הגיעו רק שניים.

סוף-סוף, הביתה

לפתע החלחח אכזבה מרה מכרסמת בנו. השתלטה עלינו ההרגשה שלא רדי צים לקבל אותנו חזרה לישראל. פעם אחרי פעם, רמזו לנו שובינו בצורות שונות, ש' הלואי היינו כבר חוזרים לישראל, ושכבר הגיע הזמן שנחזור לישראל. באתם רגעים חשבתי שאולי לא רוצים לקבל אותנו חזרה לביתה, בלי הסניג, ואילו המצרים מוכנים לשחרר רק אותנו ואינם רוצים לשחרר את דורו.

ושוב חל שיפור ניכר ביחס אלינו, והתחילו להתנהג אלינו יותר יפה. רק עכשיו אני מבין שהם עשו ויתר יפה. רק בשבוענו הביתה אולי נספר עליהם משהו טוב.

ביום ראשון בבוקר השבוע, שיב אמרו לנו ללבוש את הבגדים היפים שלנו, ושוב נסענו לעזה. אבל הפעם, למרות שאמרו לנו, לא האמנו שעומדים להתחזר אותנו הביתה. אבל הפעם זאת היתה האמת.

לאחר שלא ישנו כמעט כל הלילה, באו אנשי חיל התירום של האו"ם בבוקר, ונסענו אתם למחסום ארו. היינו עייפים מחוסר שינה, אבל היתה מודקף לא לישון אמילו עשרה לילות, והעיקר להגיע לרוע הנכסף הזה.

ליד המחסום התנפלו עלינו כל כך הרבה צלמים, שבקושי הצלחתי לפלס לי דרך אל מכרז וחברי. תיארת לי עצמי שיבואו הרבה מוהכטר שלנו, אבל לא חשבתי שיבואו עם אוטובוס שלם.

לאחר שסיפקתי את רעבונם של כל ה' עיתונאים בשתי מסיבות עתונאים, משום שאני מדבר עברית יותר טוב מהשאר, ה' חל סוף-סוף האוטובוס לנסוע בכיוון דור, הכפר סוף.

הייתי עייף כל הדרך וחלמתי רק על מקלחת טובה, והחלפת בגדים. אבל בחזרה עצרנו ולקחנו לאוטובוס אקורדיון שרנו לצליליו כל הדרך. פחדתי לנמנם בשעת הנסיעה, כי אני ידעתי שכרוע שאניח את ראשי על הכר אמשך את פחות חודשים במצוריים לא ידענו במשך ארבעה חודשים מה פירושו של המושג גשם. אבל כאשר הגענו אל הכפר, הוא היה כולו מלא בוך, ורק עתה הרגשתי שחסרות לי המגפיים החדשות שנלקחו ממני על-ידי המצרים. בבית לופו טיפות גשם, והייתי צריך לעלות לגג להחליף שני רעפים. או ידעתי שאני באמת בבית.

הקפיץ עם היינו ארצה לאסלחה. לחשתתך בנושאי בניו, שנחוו בגלל האסלחה.